

Sygnatura akt: XI GC 327/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Weronika Szymczuk-Dąbkowska

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko H. S.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej H. S. na rzecz powódki M. W. kwotę 3.701 (trzy tysiące siedemset jeden) złotych i 7 (siedem) groszy z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 października 2013 roku do dnia zapłaty;
2. Zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 717 (siedemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 327/16

Sprawa rozpoznania w postępowaniu uproszczonym

UZASADNIENIE

Powódka M. W. złożyła pozew przeciwko H. S. prowadzącej działalność gospodarczą pod firma (...) o zapłatę kwoty 3.701,07 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 31 października 2013 roku do dnia zapłaty. Zażądała również zapłaty od pozwanej na jej rzecz kosztów procesu. W piśmie wskazała, że strony są przedsiębiorcami. Powódka dostarczyła pozwanej elementy wentylacyjno – klimatyzacyjne, za które zapłaty nie otrzymała. Pozwana była kilkakrotnie ustnie i pisemnie wzywana do zapłaty.

W sprawie wydano nakaz zapłaty uwzględniający żądanie (karta 18).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty (karta 29) pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Na rozprawie w dniu 18 kwietnia 2016 roku (karta 52) strona powodowa podtrzymała dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. W. i H. S. są przedsiębiorcami. W ramach prowadzonej przez M. W. działalności gospodarczej sprzedawała ona na rzecz H. S. elementy piśmie wskazała, że strony są przedsiębiorcami. Powódka dostarczyła pozwanej elementy wentylacyjno – klimatyzacyjne. H. S. odbierała zamówione elementy, za część zapłaciła, nie wskazywała, że towar nie odpowiada umowie, że jest wadliwy, nie kwestionowała jego ilości ani jakości oraz ceny. Nie kwestionowała faktu

zawarcia umowy sprzedaży, faktu wystawienia faktury ani jej treści, faktu jej odebrania i złożenia pod nią podpisu przez osobę upoważnioną. W związku z zawartą między stronami umową sprzedawca wystawił fakturę VAT z dnia 12 października 2013 roku na kwotę 3.701,07 złotych z terminem zapłaty do dnia 30 października 2013 roku. Faktura nie została zapłacona. Kupujący był wzywany przez sprzedawcę do zapłaty.

Niesporne a ponadto dowód:

-wezwanie do zapłaty, karta 14;

- faktura, karta 15;

- zeznania świadka A. W., karta 52 – 53;

- zeznania powódki M. W., karta 53;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w całości zasadne.

W sprawie nie było sporne a dodatkowo wykazany został fakt, iż strony łączyła umowa sprzedaży. Stosownie do treści art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Powód wykazał fakt zawarcia umowy, wysokość ceny sprzedaży za przedmioty wymienione w umowie (fakturze), ilość dostarczonego towaru. Okolicznościom tym pozwana nie zaprzeczyła. Faktura opiewała na kwotę 3.701,07 złotych (niesporne) płatna była do dnia 30 października 2013 roku (niesporne) pozwana nie zapłaciła powódce przedmiotowej kwoty

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w wyroku.

W zakresie odsetek sąd orzekał na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z treścią art. 481 § 1 i 2 k.c. powodowi za czas opóźnienia w wypłacie należnych mu świadczeń przysługują odsetki za okres opóźnienia w wysokości ustawowej. Odsetki naliczono, zgodnie z żądaniem strony powodowej od dnia następującego po dniu określonym w fakturze.

Pozwana wdała się w spór, zaskarży bowiem nakaz zapłaty w całości. Zarzuty dotyczyły pełnomocnictwa, które pierwotnie dotyczyło osoby fizycznej M. S.. Jak jednak wynika z treści wydruku z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej pod firmą (...) jako przedsiębiorca działalność gospodarczą prowadzi H. S. a nie jak pierwotnie oznaczono M. S.. Omyłka ta została naprawiona odpowiednim wnioskiem o sprostowanie wady oświadczenia woli (karta 22) a następnie przez złożenie pełnomocnictwa przeciwko H. S. (karta 46) którego odpis doręczono przeciwnikowi. Pamiętać należy, gdyby fakt złożenia kolejnego pełnomocnictwa okazał się wątpliwy, że pełnomocnictwo stanowi wyraz oświadczenia woli. Dokument pełnomocnictwa zawiera określoną treść, zaś sama czynność udzielenia pełnomocnictwa jest czynnością prawną, której treścią jest oświadczenie woli mocodawcy upoważniające osobę lub osoby do dokonywania w jego imieniu czynności prawnych określonych w pełnomocnictwie. Na podstawie tego umocowania pełnomocnik jest upoważniony do reprezentowania (zastępstwa) mocodawcy, w zakresie określonym w pełnomocnictwie, w stosunkach prawnych z innymi podmiotami prawa. W wyroku z dnia 19 stycznia 2001 roku w sprawie V CSK 223/10 Sąd Najwyższy wskazał a są rejonowy popiera te ustalenia, że doktryna i orzecznictwo są zgodne, iż pełnomocnictwo należy oceniać zgonie z regułami oświadczenia woli wskazanymi w art. 65 KC. Art. 65 § 1 KC stanowi zaś, że oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których zostało złożone, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. Powyższy przepis nakazuje zatem uwzględniać przy wykładni oświadczenia woli nie tylko samą treść tego oświadczenia, ale także okoliczności, w których zostało ono złożone. Za powyższą interpretacją opowiada się zarówno doktryna, jak i Sąd Najwyższy, który w wyroku z dnia 21.06.2007 r. (sygn. akt IV CSK 95/07) wskazał, że „przy wykładni oświadczenia woli należy - poza kontekstem językowym - brać pod uwagę także okoliczności złożenia oświadczenia woli, czyli

tw. kontekst sytuacyjny (art. 65 § 1 k.c.)”. Do najistotniejszych okoliczności, które powinny być brane pod uwagę przy ocenie oświadczeń woli doktryna i orzecznictwo wskazują dotychczasową praktykę stron, w szczególności treść i sposób realizacji czynności prawnych powiązanych z danym oświadczeniem woli oraz ich inne kontakty poprzedzające złożenie interpretowanego oświadczenia.

Roszczenie swoje powódka wywodzi z treści umowy (której odzwierciedleniem jest treść faktury) zawartej „z firmą (...)”. Działalność ta jest w istocie zarejestrowana na rzecz H. S., nie zaś M. S., stąd uznać należy, że już przy pierwsze pełnomocnictwo odzwierciedla umowę stron, to jest zastępstwo procesowe w sprawie przedmiotowej faktury mającej materialnoprawne podstawy w umowie zawartej „z firmą (...)”. Stąd pełnomocnictwo zdaniem sądu było poprawne formalnie od początku, tym bardziej na skutek oświadczenia o jego sprostowaniu. Dodatkowo aby rozwiązać wszelkie wątpliwości złożono kolejne pełnomocnictwo precyzyjnie określające pozwaną.

Rozstrzygnięcie o kosztach z punktu 2 wyroku znajduje postawę prawną w art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te składa się opłata od pozwu w wysokości 100 złotych, opłata od pełnomocnictwa 17 złotych i wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w wysokości 600 złotych stosownie do treści § 6 pkt 3 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)